

הלבנות שאר אבות הטמאות פרק יא

א. כל מקום שנאמר באכלין פסול הוא שיהיה האכל עצמו טמא, ולא יטמא אכל אחר; אלא אם נגע באכל אחר, הרי הוא טהור.

ב. הראשון שבחלין, טמא ומטמא. השני, פסול ולא מטמא; ואין שני עושה שלישי, בחלין. ומנין לאכל שני שהוא פסול בחלין, שנאמר "וכל כלי-חרש אשר-יפל מהם, אל-תוכו: כל אשר בתוכו יטמא" (ויקרא יא, לג).

ג. נמצא השרץ אב, וכלי חרס שנפל השרץ לאוירו ראשון, והאכל שבפלי שני, והרי הוא אומר "יטמא" (ויקרא יא, לג). וכן שרץ שנפל לאויר התנור הפת שניה, שהתנור ראשון.

ד. הראשון והשני שבתרומה, טמאין ומטמאין. השלישי, פסול ולא מטמא; ואין שלישי עושה רביעי, בתרומה. ומנין לאכל שלישי שנפסל בתרומה, שנאמר "ובא השמש, וטהר; ואחר יאכל מן-הקדשים" (ויקרא כב, ז). נמצא טבול יום אסור בתרומה, עד שיעריב שמשו; ואם נגע בה, פסלה. וטבול יום, כשני לטמאה הוא. הא למדת שהשני עושה שלישי, בתרומה.

ה. הראשון והשני והשלישי בקדש, טמאין ומטמאין. הרביעי, פסול ואינו מטמא; ואין רביעי עושה חמישי, לעולם. ומנין לשלישי בקדש שהוא טמא: שנאמר "והבשר אשר-יגע בכל-טמא . . ." (ויקרא ז, ט); וכבר קרא הכתוב לשני טמא, שנאמר "כל אשר בתוכו יטמא" (ויקרא יא, לג). הנה למדת שבשר הקדש שנגע בשני, נטמא וישרף.

ו. ומנין לרביעי בקדש שהוא פסול, מקל וחמר: ומה מחסר כפורים שהוא מתר בתרומה, אסור בקדש עד שיביא כפרתו השלישי שהוא פסול בתרומה, אינו דין שיעשה רביעי בקדש. אבל החמישי טהור.

ז. בשר תאווה אף על פי שהוא טהור, גזרו עליו שיהיה כשלישי לטמאה, מטמא את הקדש, ואינו פוסל את התרומה. ויראה לי שלא גזרו עליו, אלא כדי שלא יערבו העם אותו עם בשר הקדש, ויבואו לטעות, ולשגג בו; וידמה שבשר זה חל והוא קדש, ויאכלנו בטמאה.

ח. חבורי אכלין על ידי משקין, הרי הן חבור לטמא טמאת אכלין; והדבר ספק אם הן חשובין כגוף אחד, למנות בהן ראשון ושני ושלישי, או חושבין זה האכל שנגעה בו הטמאה ראשון, והאכל המחבר לו שני.

ט. השני שבחלין פוסל אכלי תרומה, ועושה אותן שלישי. ואם נגע במשקה חלין, טמאן; ואין צריך לומר אם נגע במשקה תרומה, או במשקה קדש שהוא מטמא הכל.

י. השלישי שבתרומה שנגע באכלי קדש, פסלן ונעשו רביעי; ואם נגע במשקה הקדש, טמאן ונעשו תחלה. אבל אם נגע שלישי שבתרומה במשקה תרומה, הרי הוא טהור; וכן רביעי שבקדש אם נגע במשקה קדש, הרי הוא טהור.

יא. חלין שנעשו על טהרת תרומה, השלישי שבהן פסול בתרומה. ואם נגע בקדש, אינו עושהו רביעי; ואפלו משקה

קֹדֶשׁ, אֵינוּ פּוֹסֵל. וְחָלִין שְׁנַעֲשׂוּ עַל טְהַרְתּוֹ הַקֹּדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁבֶהֱנָה, טָהוֹר כַּחֲלִין.

יב. הָאוֹכֵל רְבִיעִי שֶׁבִּקְדָּשׁ, אָסוּר לוֹ לֶאֱכֹל אֶת הַקֹּדֶשׁ; וּמִתֵּר לִגְעַת בִּקְדָּשׁ, וְאֵינוּ פּוֹסֵלוֹ. אִפְלוּ תִבְשִׁיל שְׁנַתְעָרַב בּוֹ הַקֹּדֶשׁ, וְאֵין בּוֹ כַּזֵּית בְּכַדִּי אֲכִילַת פָּרֶס הֲרִי זֶה לֹא יֵאָכֵל בְּרְבִיעִי שֶׁלִּקְדָּשׁ אֲלֵא בַחֲמִישִׁי, שֶׁהוּא טָהוֹר כִּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יג. הָאוֹכֵל שְׁלִישִׁי שֶׁבִּתְרוּמָה עֲצָמָה, אוֹ שֶׁלְּחָלִין שְׁנַעֲשׂוּ עַל טְהַרְתּוֹ הַתְּרוּמָה הֲרִי זֶה אָסוּר לֶאֱכֹל אֶת הַתְּרוּמָה, עַד שְׁיִטְבֹּל; וּמִתֵּר לִגְעַת בִּתְרוּמָה, וְהֲרִי הִיא טָהוֹרָה: בְּאֲכִילָהּ, עָשׂוּ מַעֲלָה; בִּנְגִיעָהּ, לֹא עָשׂוּ מַעֲלָה.

יד. בַּמָּה דְּבָרִים אָמוּרִים, בִּתְרוּמָה עֲצָמָה. אֲבָל תִּבְשִׁיל שְׁנַתְעָרַבָה בּוֹ תְּרוּמָה אִם אֵין שָׁם כַּזֵּית בְּכַדִּי אֲכִילַת פָּרֶס הֲרִי זֶה מִתֵּר לֶאֱכֹל מֵאוֹתוֹ תִּבְשִׁיל, כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא מִתֵּר לִגְעַת בִּתְרוּמָה.

טו. הָאוֹכֵל שְׁלִישִׁי שֶׁבִּתְרוּמָה, אוֹ שֶׁלְּחָלִין שְׁנַעֲשׂוּ עַל טְהַרְתּוֹ הַתְּרוּמָה אִף עַל פִּי שֶׁהוּא טָהוֹר לְנִגְיעַת הַתְּרוּמָה, הֲרִי הוּא כְּשֵׁנִי לְעִנּוּן קֹדֶשׁ: שֶׁטְהַרְתּוֹ הַתְּרוּמָה, טְמֵאָה הִיא אֲצֵל הַקֹּדֶשׁ. אֲבָל הָאוֹכֵל שְׁלִישִׁי שֶׁבַחֲלִין שְׁנַעֲשׂוּ עַל טְהַרְתּוֹ הַקֹּדֶשׁ, הֲרִי הוּא טָהוֹר שְׁאֵין לָךְ שְׁעוֹשָׁה רְבִיעִי בִּקְדָּשׁ, אֲלֵא קֹדֶשׁ מִקְדָּשׁ בְּלִבָּד.

טז. כָּל קֹדֶשׁ הָאָמוּר בְּעִנּוּן טְמֵאָת אֲכָלִין וּמִשְׁקִין הוּא קֹדֶשׁ מִקְדָּשׁ הַמִּקְדָּשִׁין, כְּגוֹן בֶּשֶׂר קֹדֶשִׁי קֹדָשִׁים וּבֶשֶׂר קֹדָשִׁים קְלִים, וְחִלּוֹת תּוֹדָה וּרְקִיקֵי נִזִּיר שֶׁנִּשְׁחַט עָלֵיהֶן הַזֹּבַח, וְהַמִּנְחוֹת שֶׁקֹּדְשׁוֹ בְּכָלִי, וְשִׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים שֶׁקֶרְמוֹ בַּתֵּנוּר. אֲבָל חִלּוֹת תּוֹדָה וּרְקִיקֵי נִזִּיר שֶׁלֹּא נִשְׁחַט עָלֵיהֶן הַזֹּבַח, וְהַמִּנְחוֹת שֶׁלֹּא קֹדְשׁוֹ בְּכָלִי אֵינָן לֹא כִּקְדָּשׁ וְלֹא כַּחֲלִין, אֲלֵא כִּתְרוּמָה.

יז. הַחֲלָה, וְהַכְּפוּרִים, וְתִשְׁלוּמֵי תְּרוּמָה וְחִמּוּשָׁה הֲרִי הֵן כִּתְרוּמָה. הַטֵּבֵל, וְהַמְדַמֵּעַ, וְגִדּוּלֵי תְּרוּמָה, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי, וְעִיסָה הַטְּבוּלָה לַחֲלָה הֲרִי הֵן כַּחֲלִין; וְהִרְאָשׁוֹן טְמֵא בֶהֱנָה, וְהַשְּׁנִי פָסוּל, וְאֵין בֶּהֱנָה שְׁלִישִׁי.

יח. כָּל דְּבַר שְׁוֹדָאוֹ מִטְמֵא אֶת הַחֲלִין מִן הַתּוֹרָה גָּזְרוּ עַל סִפְקוֹ בַּחֲלִין הַטְּבוּלִין לַחֲלָה, שֶׁתַּעֲשֶׂה אוֹתָהּ הָעִיסָה בְּטָהֳרָה; וּמִפְּרִישֵׁין מִמֶּנָּה חֲלָה, וְחֲלָתָהּ תְּלוּיָהּ לֹא נֶאֱכָלֶת, וְלֹא נִשְׂרָפֶת.